

EMBER

Bylo pozdě odpoledne, když jsme se dostali k zátocce, lemované z obou stran hradbou větrem ošlehaných útesů, která ji chránila před vlnami a náhodnými turisty. Malá bílá pláž svažující se k vodě byla úplně prázdná, ale stačilo by pár hodin počkat, až zajde slunce, a změnilo by se to. Do Zátoky osamělého balvanu se za dne moc nechodilo, jak naznačovaly rozbité láhve, smetí a *další* věci povalující se po písku. Uprostřed pláže mezi stěnami útesu a mořem trůnil obrovský balvan, který jí dal jméno.

Ušklíbala jsem se. Nechtěla jsem tu být. Ti tři kluci většinu cesty pili, bylo jim fuk, že řídí, a ponoukali k tomu i Lexi a Kristin. Snažili se přemluvit i mě a normálně bych se k nim přidala. Jenže jsem z nich byla nervózní a nepřipadalo mi moudré se v jejich společnosti přioptit. Jeden z těch kluků, Colin, na mě pořád sahal a já se mu pořád vyvlékala a s každým jeho pokusem mi docházela trpělivost. Kdyby tak znal pravou tvář holky, kterou tak dychtivě osahává... asi by se podělal.

Drž se, Ember. Přece z toho idiota neuděláš pečínku, i když si o to koleduje.

„Páni,“ ozval se Drew, zaclonil si oči před sluncem a zašilhal na vzdálené útesy. „To je... jeskyně?“

„No jo.“ Kristin pokrčila rameny. „Vlastně jeskyně ani ne. Jenom velká díra, která se zaplní vodou, když přijde příliv.“

„Pojďme se tam mrknout.“

„Tak to teda ne,“ prohlásila jsem pevně. Rozhodně jsem nemínila nechat kamarádky vlézt s těmihle kluky do temné opuštěné jeskyně. Už

jsem se definitivně rozhodla: nelíbí se mi. Odtáhla jsem se od Colina, popadla Kristin za paži a obrátila ji od Drewa, který se zamračil. „Dík, ale vážně bysme měly jít domů, a hned. Slíbila jsem tetě, že se vrátím do šesti.“ Lhala jsem, ale chtěla jsem odtamtud vypadnout. „Jdeme, Lex.“

Kristin se mi vyvlékla, třela si ruku a kabonila se. „Já tady chci zůstat,“ namítla. „Vy dvě si klidně jděte. Chci ukázat Drewovi tu jeskyni.“

Tak to *ani náhodou*. Zabodla jsem se do ní pohledem a uvažovala, co by asi udělala, kdybych ji popadla za vlasy na té roztomilé, ale duté makovici a odtáhla ji pryč. „Přijeli jsme jedním autem, barbíno. Když zůstaneš, budeš muset domů stopovat.“

„No tak, klídek.“ Zezadu mě ovinuly mohutné paže a Colin si mě přitáhl zpátky na prsa. „Uvolni se,“ vydechl mi do ucha. „Jsi nějaká napružená. Ať se jdou kouknout do té jeskyně – co se jim může stát? Ty tu zůstaň se mnou.“

Ztuhla jsem a odtahovala se od něj. Zasmál se a sevřel mě ještě víc. „No tak. Nebuď taková.“

„Pusť mě,“ zavřčela jsem a opřela jsem se mu do prsou. *Neproměň se, Ember. Jestli se proměníš a toho trola schlamstneš, Talon tě uvězní na zbytek života. A ještě se možná pozvracíš.*

„Pusť ji, kreténe,“ vyštěkla Lexi, která konečně vycítila nebezpečí. S křížkem po funuse, pomyslela jsem si a snažila se udržet Colinovu pusku od své tváře a jeho ruce od svého zadku. „Řekla, že nechce, tak ji nech být. Kristin, pojď. Mizíme odtud.“

Zbylí dva kluci protestovali. Colin všechny ignoroval a sevřel mě ještě pevněji. „Jenom se uklidni, kočička,“ zamumlal a lísal se mi ke krku. „Když se uvolníš, užijem si víc zábavy.“ Zvedl hlavu a přitiskl rty, odporné jako dvě housenky, na moji pusku.

Zahořel ve mně vztek a znechucení. Zapřela jsem se do země a odstrčila ho. Tvrdě.

Odlétl dozadu a přistál na zadku v písku, až leknutím hekl. Chvilku na mě v šoku jen zíral. Pak zrudl, zavřčel a vyskočil.

„Ty děvko!“

Neviděla jsem, jak se blíží ta facka. Vlastně viděla, ale nečekala jsem ji. Za celých šestnáct let mě ještě nikdo nikdy neuhodil. Rozmrzelé